

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

NU POTI SĂ IUBEȘTI FĂRĂ SĂ SUFERI CU CEL IUBIT

DUMINICA A 19-A DUPĂ RUSALII
*(Predica de pe munte –
Iubirea vrăjmașilor)*

SF. CUV. CHIRIAC SIHAȘTRUL;
SF. MC. PETRONIA

Ci iubiți pe vrăjmașii voștri și faceți bine și dați cu împrumut fără să nădăjduiți nimic în schimb și răsplata voastră va fi multă și veți fi fiii Celui Preaînalt, că El e bun cu cei nemulțumitori și răi. „Fiți milostivi, precum și Tatăl vostru este milostiv” (Luca 6, 35-36).

Lui Hristos I-au urmat în primul rând cei mai simpli oameni, fiindcă orice cuvânt al lui Hristos este simplu și uimitor de accesibil. Toată învățătura Lui parcă s-ar înțelege de la sine – și totuși, ce departe stă viața noastră de împlinirea acestor cuvinte simple, acestor mari porunci ale lui Hristos!

Cât de rar se întâmplă să ne purtăm cu oamenii așa cum am vrea să se poarte și ei cu noi! Așteptăm de la oameni stimă, iar noi îi înjosim; așteptăm să fim ajutați la nevoie, dar nu ne gândim niciodată să ajutăm aproapei când avem îndestulare trupească.

Ce să însemne asta? De ce stau așa lucrurile? Doar nu ne purtăm astfel cu toți oamenii. Față de cei mai apropiați, față de cei pe care îi iubim fierbinte – soția scumpă, copiii, tată, mamă – ne purtăm potrivit poruncilor lui Hristos; îi iubim ca pe noi înșine și nu le facem ceea ce nu ne-am dori pentru noi înșine.

Ce mamă care-și iubește copilul din toată inima nu îi va da toată dragostea, toată mângâierea sa, nu-și va jertfi chiar viața pentru el? Prin aceasta, ea împlinește – nu-i așa? – legea lui Hristos.

Dar, iată, cu cei pe care îi cuprindem sub numele de „aproape”, însă de fapt îi socotim depărtați și străini, nu ne purtăm astfel. Ce ne împiedică să ne purtăm cu ei la fel cum ne purtăm cu oamenii cei mai apropiați, pe care îi iubim? Ne împiedică egoismul, iubirea de sine, fiindcă nu ne iubim decât pe noi înșine.

Ne îngrijim de noi înșine, ne iubim pe noi înșine, iar pe oamenii din jur nu-i iubim, adeseori îi necăjim, îi jignim. Iar Domnul ne înfățișează o asemenea

cerință dreaptă, curată, sfântă.

El cere însă ca noi să îi iubim și pe vrăjmași. Oare-i ușor să facem asta? Nu, este foarte greu. A-i iubi pe vrăjmași se deprind cei ce au inima curată, cei care îl iubesc cu toată inima pe Dumnezeu și urmează poruncilor Lui, cei în care Se sălășluiește Duhul Sfânt, duhul smereniei, cei care se pătrund de duhul dragostei.

Doar cei ce s-au deprins să îi iubească pe cei care-i urăsc, să-și iubească vrăjmașii, i-au biruit pe aceștia – cu binele și cu dragostea. Mila și împreună-pățimirea – iată însușirile de temelie, calitățile de temelie ale dragostei.

Cine are dragoste, acela are și milă și împreună-pățimire, fiindcă nu poți să iubești fără să suferi împreună cu cel iubit. Un asemenea om nu poate să nu facă binele celor care au nevoie de el și-l face fără să aștepte recunoștință, fără să aștepte să i se răsplătească pe măsură.

Din dragostea curată izvorăște milostivirea, din dragoste curată împlinesc adevărații creștini aceste porunci ale lui Hristos: dau împrumut celor de la care nu se așteaptă să mai primească înapoi, fac tot felul de fapte bune.

Domnul cere să nu așteptăm nimic în schimb pentru binele făcut și ne făgăduiește marea plată a veșnicei bucurii, spunând că vom fi fiii ai Celui Preaînalt.

Știți ce spunea Domnul Iisus Hristos despre Înfricoșata Judecată și despre faptul că dreptii vor fi îndreptățiți doar pentru dragoste, doar pentru faptele dragostei. Fiii ai Celui Preaînalt se vor numi ei, vor străluci ca stelele pe cer. Iar cei ce dragoste n-au avut, cei ce n-au făcut faptele milostivirii, se vor numi fiii ai diavolului și vor fi chinuiți în veci dimpreună cu el.

Dragostea este împlinirea a toată legea (Romani 13, 10). Milostivirea este, de asemenea, toată legea lui Hristos, fiindcă ea vine din dragoste. Ce să facem ca să dobândim dragostea? Mare, uriașă este această lucrare, e scopul întregii noastre existențe, scopul întregii noastre vieți.

Am fost făcuți de Dumnezeu ca să ne apropiem de El duhovnicește. Trăim pentru a deveni fiii ai Celui Preaînalt, pentru a ne desăvârși, pentru a tinde către El. ❖

Sf. Ier. Luca, arhiepiscopul Crimeei (din Cuvânt la Duminica a XIX-a după Rusalii)

ACOPERĂMÂNTUL MAICII DOMNULUI

cartierul Vlaherne din Constantinopol, din timpul împăratului Leon Înțeleptul (886-911). Prima atestare documentară a cinstirii Sfântului Acoperământ datează din secolul al V-lea, când împărăteasa Pulheria, soția lui Marcian (450-457), cere patriarhului Iuvenalie al Ierusalimului, în timpul celui de-al IV-lea Sinod Ecumenic de la Calcedon (451), să îi trimită moaștele Maicii Domnului pentru a le așeza în Biserica Panaghia din Vlaherne, ctitoria sa.

Patriarhul Iuvenalie îi răspunde că în mormântul Maicii Domnului au fost găsite doar brâul și acoperământul său, deoarece Maica Domnului a fost ridicată cu trupul la cer. Împărăteasa aduce atunci în capitală brâul și acoperământul, primul fiind așezat la Chalcostrateia (poarta de bronz), iar al doilea la Biserica Panaghia (a Preasfintei) din cartierul Vlaherne. Prin mijlocirea Maicii Domnului, ele au devenit protectoarele capitalei, în special în timpul invaziilor avarilor (626), persilor (677), arabilor (717), rușilor (860), dar și în alte împrejurări.

Acoperământul era un articol vestimentar (Isaia 3, 17), care s-a păstrat cu strictete și în perioada talmudică. Femeile purtau un văl sau un șal mai lung, ce le cădea pe umeri și pe spate.

Acoperământul Maicii Domnului apare în icoane, începând cu secolul al V-lea, ca fiind împodobit cu trei stele, simbol al Pururea Fecioriei Maicii Domnului: înainte, în timpul și după Nașterea Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Arătarea Maicii Domnului credincioșilor care se aflau în Biserica Panaghia din Vlaherne se găsește relatată în viața Sfântului Andrei „cel nebun pentru Hristos“ (†956) și în cea a ucenicului său Epifanie. Minunea cu acoperământul Maicii Domnului s-a petrecut în timpul împăratului Leon cel Înțelept (886-911). În ziua de 1 octombrie a anului 911, în timpul unei privegheri de toată noaptea în Biserica Panaghia din Vlaherne, pe la ora 4 dimineața, Sfântul Andrei și ucenicul său Epifanie au văzut-o pe Maica Domnului intrând în biserică, însoțită de Sfinții Ioan Botezătorul și Ioan Evanghelistul, precum și de alți sfinți. Ajunsă în mijlocul bisericii, ea a îngenucheat și a început să se roage atât de intens, încât lacrimile îi scaldau fața. După ce s-a ridicat de la rugăciune, și-a scos acoperământul pe care l-a ridicat deasupra capului ei, așa încât să îi acopere pe toți cei prezenți în biserică. Cinstirea Sfântului Acoperământ s-a dezvoltat mai mult în Biserica Ortodoxă Rusă, încă din secolul al XII-lea; de atunci s-a extins în aproape toate Bisericile Ortodoxe. ❖

Astăzi poporul cel binecredincios, luminat prăznuind, umbriți fiind prin venirea ta, Maica lui Dumnezeu, și căutând către preacinstită icoana ta cu umilință grăim:

Acoperă-ne pe noi cu cinstitul tău Acoperământ, și ne scapă de tot răul, rugând pe Fiul tău, Hristos Dumnezeu nostru, să mântuiască sufletele noastre.

Troparul Acoperământului Maicii Domnului

La 1 octombrie prăznuim una dintre minunile Maicii Domnului, și anume Acoperământul Maicii Domnului. Această sărbătoare, în slavono-rusă „Pocrovul“, amintește minunea din biserica Maicii Domnului din

Sfinții Cuvioși Daniil și Misail de la Mănăstirea Turnu

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române reunit joi, 25 februarie 2016, în ședință de lucru la Reședința Patriarhală a hotărât canonizarea Sfinților Cuvioși Daniil și Misail de la Mănăstirea Turnu, având ca zi de prăznuire data de 5 octombrie. Canonizarea lor solemnă s-a făcut pe 28 septembrie 2016 odată cu târnosirea Mănăstirii Sf. Antim din Râmnicul Vâlcea.

Sfinții Cuvioși pustnici Daniil și Misail s-au născut în a doua jumătate a veacului al XVI-lea în părțile Olteniei. Amândoi, încă din tinerețile lor, erau iubitori de nevoițe pentru Dumnezeu și doritori de viață sfântă. Urmând porunca Domnului „Cel ce voiește să vină după Mine să se lepede de sine să-și ia crucea sa și să urmeze Mie”, au lăsat casă, părinți, frați, rude și prieteni, și au intrat în Mănăstirea Cozia.

Doritori de viață pustnicească, în a doua parte a secolului al XVI-lea șase călugări au plecat din Mănăstirea Cozia: patru s-au nevoit în peșterile de pe muntele Stânișoara, iar doi în apropiere de Turnu. Călugării Daniil și Misail s-au oprit sub muntele Cozia, în locul numit „de după Turnu”,

situat în apropierea Mănăstirii Cozia, în stânga Oltului. Aici și-au săpat alături două chilii în stâncă și au trăit o viață după rânduiala Sfinților Părinți, în rugăciuni și nevoițe. Daniil era duhovnicul sihaștrilor retrași împreună cu dânsul, deseori coborând la el din peșterile de pe muntele Stânișoara și ceilalți patru pentru a se mărturisii și a se împărtăși.

Daniil a viețuit în chilia sa săpată în stâncă peste 20 de ani, timp în care a reușit să adune aici un grup numeros de monahi, punându-se astfel temelie Schitului Turnu. A trecut la cele veșnice în chilia sa de piatră, fiind înconjurat de mai mulți ucenici.

Misail a reușit să ridice o bisericuță din lemn cu hramul „Adormirea Maicii Domnului” situată în fața chiliilor din piatră, el devenind primul conducător al obștii și părinte duhovnicesc al viețuitorilor de aici. Frumusețea locului, liniștea deosebită în care se afla adunată obștea au făcut ca Mitropolitul Varlaam al Țării Românești (1672-1679) să ridice aici o biserică din piatră în anul 1676, cu nevoița și cu toată cheltuiala sa, în zilele lui Ioan Duca Voievod. Pentru că Daniil și Misail

au avut o viață aleasă și demnă de urmat, ucenicii acestora au așezat „moaștele” celor doi cuvioși sub Sfântul Altar al bisericii. Locul în care se află acestea a fost însemnat pe o piatră așezată în temelie Sfântului Altar, ce amintește de „Daniil duhovnicul” și „Misail nacealnicul”. ❖

HRISTOS NE AȘTEAPTĂ PE NOI, TINERII, LA BISERICĂ, PENTRU CA ÎN COMUNIUNE SĂ DOBÂNDIM MÂNTUIREA

Începând din acest număr pornește alături de noi în călătoria „Cuvântului care zidește” către dumneavoastră un nou colaborator. O tânără plină de entuziasm, de credință și de empatie, de bucurie și de dăruire. Și nu în ultimul rând de cunoștințe necesare profesiei de jurnalist. O așteptam. Cum de altfel îi așteptăm pe toți tinerii în marea comunitate a parohiei Șerban Vodă. Să-și împlinească și lucrarea în Biserică. Care se vede în fapte.

Deci, bun venit Florinei Ivașcă!

In Biserică ajungem împreună, dar din locuri diferite de pornire. De acasă, dacă dragostea de Hristos și de cele Sfinte ne-a fost cultivată din copilărie. De pe tărâmurile îndepărtate, unde am hoinărit ani de zile, pierduți complet de credință. Visând, poate, la un răspuns pentru căutarea launtrică cea mai aprinsă.

De la Ierusalim la Prislop; din strănătatea unde dorul de casă arde puternic, până la mănăstirea din vârful muntelui mioritic; de pe Lipscani până în scaunul Sfintei Spovedanii, dinspre întuneric spre mila Maicii Domnului.

Venim cu toții, de la mic la mare, ca să găsim Lumina Lui Hristos.

Pentru aceia care acum sunt departe de Biserică este greu de crezut faptul că tinerii se găsesc și se regăsesc astăzi în mijlocul ei.

Venim cu bucurie mare și parcă Bunul Dumnezeu ne înmulțește în chip minunat.

Dacă ne-am întrebat de unde ajungem noi la Biserică, este foarte posibil să ne fi gândit și ce ne aduce aproape de ea. Pentru unii dintre noi pot fi minunile trăite și văzute sau Sfinții ocrotitori și grabnici ajutători sau poate participarea la viața dumnezeiască prin Sfintele Taine, îndrumarea cu răbdare a unui părinte duhovnic sau multe alte motive personale.

Se cuvine să Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru toate.

În cazul meu, apropierea de Biserică și de viața ei a venit de la școală. Născută în 1989, nu am trăit greutățile părinților și bunicii noștri din perioada comunismului. Îmi amintesc faptul că în primii mei ani de viață, imediat după Revoluție, am trăit și descoperit credința în libertate.

Din fragedă copilărie eu credeam, dar a durat un timp până să ajung să cunosc viața de creștin trăitor în Biserică. Am început cu postul, apoi cu participarea la Sfânta Liturghie și la celelalte slujbe ale Bisericii. Foarte importante au fost orele de religie din școală, apoi Olimpiadele

de Religie la care am fost, urmate de darul pelerinajelor pe care nu le voi uita.

Mă întristează bineînțeles să aflu că în școala de azi se învață mai mult despre lucruri ca zodiile și nu despre viețile sfinților. Sunt atât de multe lucruri minunate de aflat, despre Sfântul Mare Mucenic Fanurie de exemplu. Acatistul Sfântului m-a ajutat la toate examenele importante din viața mea și de aceea îi port o dragoste deosebită. Avem mulțime de sfinți în calendarul Bisericii Ortodoxe, care mijlocesc pentru noi și la care putem alerga. Mare parte dintre ei au fost copii sau tineri mărturisitori ai Domnului.

Atunci când îmi îndrept gândul spre minunile lucrute de Dumnezeu în viața mea, mi se umple inima de mulțumire. Nu sunt vrednică. Bunul Dumnezeu lucrează în taină cu fiecare dintre noi, pentru ca să ne întoarcem la credință. De aceea Îi mulțumim pentru că ne iubește pe toți, ne așteaptă cu infinită răbdare și ne binecuvântează cu Darurile Duhului Sfânt. Am venit pe lume fiecare cu propriul talant de la Dumnezeu și nimeni nu este fără talant. Prin urmare, contribuim cu toții la zidirea Bisericii, punând în slujba comună talantul personal. Ne începem drumul în casa părintească, unde învățăm cum să ne trăim viața pământească. Iar în Casa Lui suntem aduși de Duhul Sfânt, cu ajutorul darurilor lui Dumnezeu, pentru mântuirea noastră în Hristos.

Mântuitorul este, așa cum știți, capul Bisericii, iar Biserica este trupul lui Hristos. Așadar, Hristos este Cel care ne așteaptă la Biserică, pentru ca în comuniune să dobândim mântuirea.

Rolurile individuale ale Bisericii, familiei și școlii sunt esențiale – aș vrea să

subliniez – în cultivarea credinței și a iubirii lui Hristos. Am vorbit puțin despre fiecare dintre ele până acum, dar aș dori să mai adaug câte ceva despre familie. Tinerii sunt fără îndoială oglinda familiei în care au crescut și imaginea neamului viitor, în care vă rog să mai aveți nădejde. Iar tinerii Bisericii, atunci când ajung să fie legați veșnic prin Taina Cununiei, primesc de la Dumnezeu binecuvântarea și sfințirea iubirii lor.

Apoi, firește că unul dintre scopurile căsătoriei este nașterea pruncilor. Cum am putea vorbi despre tineri în Biserică, fără să avem familia tradițională? Și nu pot să nu mă gândesc la părinții mei care, acum câteva zile, au împlinit 31 de ani de la căsătorie. Și asta la aproape un an de la referendumul pentru familie...

Îi mulțumesc lui Dumnezeu mai ales pentru părinții pe care mi i-a dat și închei aceste gânduri în cinstea lor.

Le datorez tot, de la viață - la omul care am ajuns. De la tata am învățat să iubesc cartea, prin biblioteca mare de acasă. De la mama am deprins a-mi iubi și sluji aproapele, căci viața ei este un exemplu de dăruire. Amândoi sunt oameni plini de modestie, de la care am învățat valoarea muncii.

Am crescut cu blândețea și glumele tatei și înconjurată de grija și rugăciunile mamei. Căci aceste rugăciuni mi-au îndreptat pașii spre Biserică. De la care în fiecare zi îmi iau lumina și puterea. Și în care în fiecare zi mă bucur să descopăr tineri minunați care se apropie de Biserică cu evlavie și credință, bineștiind că aici află rostul vieții, celei pământești și celei veșnice. ❖

Florinela Ivașcă

SFINȚII CUVIOȘI DE LA MĂNĂȘTIREA BISERICANI

La mijlocul distanței dintre mănăstirea Pângărați și Piatra Neamț, urcând în muntele Pietrosu, se află mănăstirea Bisericani.

Aici se ajunge mai întâi la Paraclisul cu hramul Acoperământul Maicii Domnului, apoi, urcând mai sus, aflăm biserica voievodală cu hramul Bunei Vestiri, ctitorită în secolul XVI-lea, unde se află și moaștele a doi sfinți cuvioși, Iosif și Chiriac de la Bisericani, canonizați în ședința Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române din 5-7 martie 2008, cu zi de prăznuire 1 octombrie.

Sfântul Cuvios Iosif de la Bisericani

Acesta este primul sihastru cunoscut în Muntele Bisericanilor și întemeietorul mănăstirii cu același nume. S-a născut într-un sat din ținutul Neamț și, de mic, având înclinare spre viața călugărească, a intrat în obștea Mănăstirii Bistrița. Aici a primit tunderea în monahism și a deprins de la părinții bătrâni viața duhovnicească, postul și neîncetata rugăciune.

Văzând că nu are destul liniște la Mănăstirea Bistrița, a luat binecuvântare de la egumenul mănăstirii și a plecat să se închine la mormântul Domnului din Ierusalim. S-a retras apoi în pustia de pe Valea Iordanului, unde a ajuns, în câțiva ani, sihastru vestit. Aici s-a nevoit într-o peșteră, mai întâi singur, apoi cu câțiva ucenici, răbdând multe ispite de la diavol. Ducând o viață de o înaltă trăire duhovnicească, și-a adunat în preajma lui 17 pustnici, întemeind prima comunitate duhovnicească românească cunoscută în Țara Sfântă. Dar năvălind arabii asupra Sfintelor Locuri, după multă tulburare, Cuviosul Iosif și-a luat ucenicii și a venit în Moldova, la Mănăstirea Bistrița. Astfel, sihăstria lui Iosif s-a mutat din Valea Iordanului în Moldova, pe Muntele Bisericanilor.

După ce numărul ucenicilor a crescut, a înălțat o mică biserică, al cărei hram era Bunavestire, construind și chiliile împrejur. Pentru viața monahală de aici, a statornicit rânduiala achimită (neadormită), după modelul Mănăstirii Studiiților de la Constantinopol, ce presupunea rugăciune neîncetată în biserică și la chiliile, post, metanii, cântarea psalmilor, ascultarea și dragoste.

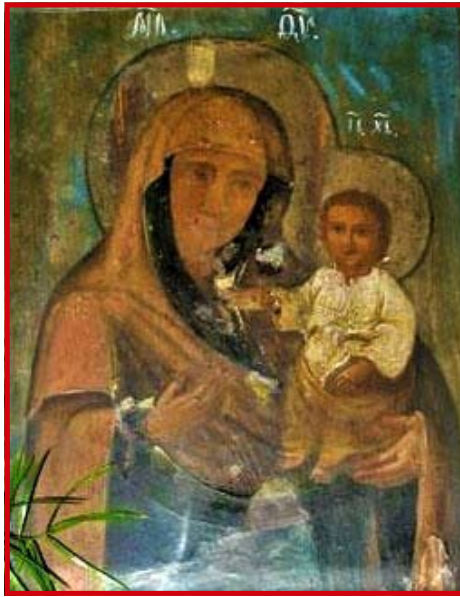
Năvălind turcii, care le-au incendiat biserica, s-au hotărât să plece la Sfântul Munte Athos. Pe drum însă li s-a arătat într-un stejar Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, care le-a spus că și aici este Grădina sa, deci să rămână la Bisericani.

Mai târziu, Schitul Cuviosului Iosif s-a numit „Schitul Bisericani”, adică „al evlavioșilor”, pentru că monahii se rugau aici cu lacrimi și mulți se vindeau de boli cu rugăciunea și binecuvântarea Cuviosului Iosif.

Sfântul Cuvios

Chiriac de la Bisericani

S-a nevoit la începutul sec. al XVII-lea la Mănăstirea Bisericani, care număra pe atunci peste 100 de călugări. S-a retras în

pustie, într-o peșteră din muntele lui Simon, unde s-a nevoit singur, în aspră osteneală, timp de 60 de ani. Vara și iarna petrecea pe munte cu trupul gol, în rugăciune curată, biruind, cu puterea lui Hristos, neputințele firii și ispitele diavolului.

Pe acest cuvios l-a cunoscut și Sfântul Ierarh Dosoftei, Mitropolitul Moldovei, care, mai târziu, după mutarea cuviosului la Domnul, i-a sărutat sfintele moaște. Este cunoscut ca unul dintre marii sihaștri din Carpați, având o viață pilduitoare: trăirea în desăvârșită lepădare de sine, smerenie și în neîncetată rugăciune. Și-a dat sufletul lui Hristos, numărându-se printre sfinții români cinstiți de popor. Moaștele lui au fost așezate în peștera în care a trăit, peștera ce se poate vedea și astăzi și în care s-a amenajat, mai apoi, un paraclis în cinstea lui. Mai târziu, din cauza deselor tulburări din țară, sfintele moaște au fost împărțite.

Icoana Maicii Domnului de la Bisericani

Icoana Maicii Domnului de la Bisericani, din Paraclisul mănăstirii este legată de o întâmplare minunată din viața Sfântului Iosif de la Bisericani. Pe vremea cotoritorilor păgâni, turcii incendiază biserița de lemn, ruinând totul în calea lor. Îndurerăți, călugării, în frunte cu Sf. Cuvios Iosif, vor să se retragă de la Bisericani spre Sf. Munte

Athos. Dar într-o zi de iulie a anului 1449, pe când Sf. Iosif cobora cu ucenicii săi, într-un stejar a izbucnit o vedenie de fulger. Era Maica Domnului, Stăpâna Sfântului Munte și a monahilor, care cu blândețe îi va întreba: „Unde vă duceți, părinților?” „Mergem în Muntele Athos, în Grădina Maicii Domnului”, au răspuns aceștia. „Rămâneți pe loc, părinților, căci și aceasta este grădina Mea”.

Scena celor patru călugări, cu vedenia Maicii Domnului în stejar, a fost zugrăvită pe iconostasul Maicii Domnului din biserica voievodală a Mănăstirii Bisericani, în anul 1517, dar și pe peretele din dreapta paraclisului acesteia, ce poartă hramul „Acoperământul Maicii Domnului”. În scorbura stejarului, călugării au găsit atunci o icoană a Maicii Domnului, păstrată până astăzi. Pe acel loc ei au înălțat o bisericuță din lemn, iar după câțiva ani, prin ajutorul Sfântului Voievod Ștefan cel Mare și al urmașului său, Ștefăniță Vodă, a fost zidită biserica de piatră de la Bisericani, la circa 800 de metri de acel loc.

Se spune că icoana Maicii Domnului de la Bisericani are și darul de a curma durerile celor care suferă de boli ale plămânilor. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 29 SEPTEMBRIE - 6 OCTOMBRIE 2019

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 29 septembrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 19-a după Rusalii (Predica de pe munte) Utrenia, Sfânta Liturghie
Luni 30 septembrie	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Službă de priveghere
Marți 1 octombrie	08 ⁰⁰ -11 ⁰⁰	(†) Acoperământul Maicii Domnului - Utrenia, Sf. Liturghie
Miercuri 2 octombrie	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfântul Maslu
Vineri 4 octombrie	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie, Acatist
Sâmbătă 5 octombrie	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea morților
	18 ⁰⁰ -18 ³⁰	Vecernie
Duminică 6 octombrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 20-a după Rusalii (Învierea fiului văduvei din Nain) - Utrenia, Sfânta Liturghie

CONTRIBUȚIA ENORIAȘILOR PAROHIEI ȘERBAN VODĂ PENTRU ANUL 2019 A FOST STABILITĂ LA 100 LEI